

El capítol del Julian

Julian

Sigues considerat, perquè tothom que coneixes està lliurant una dura batalla.

IAN MACLAREN

R.J. Palacio

Traducció d'Imma Falcó

La Campana

Títol original: *The Julian Chapter*

© R. J. Palacio, 2014

Publicat a Alfred A. Knopf

1a edició: octubre del 2014

© de la traducció, Imma Falcó

© Edicions La Campana

Avenir 49, baixos

08021 Barcelona

Tel.: 93 453 16 65

info@lacampanaeditorial.com

www.lacampanaeditorial.com

Disseny de la coberta: © Tad Carpenter, 2014

Adaptació del disseny de la coberta: Zink comunicació

ISBN: 978-84-941928-3-8

Dipòsit legal: B. 21.374-2014

Fotocomposició: EdiGestió (Barcelona)

Imprès a Romanyà/Valls. Capellades (Barcelona)

Abans

Quizà yo he creado las estrellas y el sol y la enorme
casa, però ya no me acuerdo.

JORGE LUIS BORGES, «La casa de Asterión»

* * *

La por no us pot fer més mal que un somni.

WILLIAM GOLDING, *El senyor de les mosques*

Normal

Que sí, que sí.

Ja ho sé, ja ho sé, ja ho sé.

No m'he portat bé amb l'August Pullman.

¿I què? No s'acaba pas el món, ¿no? Tampoc cal fer-ne un drama, ¿d'acord? El món d'allà a fora és molt gran, i no tothom es porta bé amb la resta de la gent. Les coses són així. O sigui que ¿podríeu oblidar-ho ja d'una vegada, sisplau? Potser ja comença a ser hora de passar pàgina i seguir amb la vostra vida, ¿no trobeu?

Ostres, tu!

No ho entenc. De debò, que no ho entenc. Un dia, sóc el nen més popular de tot cinquè. I al cap d'un moment, ja no sé ni què sóc. Mira que bé. Doncs és una merda. Tot aquest curs, ha sigut una merda! Tant de bo l'Auggie Pullman no hagués vingut mai a l'escola Beecher. Tant de bo hagués tingut amagada aquella cara esgarrifosa que té, com al Fantasma de l'Òpera o així. Posa't una màscara, Auggie! Treu-me la cara del davant, sisplau. Les coses serien molt més fàcils si desapareguessis i ja està.

Almenys per mi. I no vull dir que per ell estigui tirat, tampoc. Ja sé que no li deu resultar gens fàcil mirar-se al mirall cada dia, o anar caminant pel carrer. Però no és

problema meu. El meu problema és que des que ve a la meua escola tot ha canviat. Els nens han canviat. Jo he canviat. I és una merda com una casa.

M'encantaria que tot fos com a quart. Aleshores sí que ens ho passàvem bé. Jugàvem a rugbi al pati. I no és que vulguí presumir ni res, però, ¿sabeu què?, que tothom volia anar amb mi. Jo només dic això. Quan havíem de fer algun treball de socials, tothom volia que fos la seva parella. I si deia alguna cosa divertida, tothom es petava.

A l'hora de dinar sempre seia amb els meus amics i érem els millors. Érem la pera. El Henry. El Miles. L'Amos. El Jack. La pera llimonera! Teníem un munt de bromes secretes. Petits senyals amb la mà per dir-nos segons quines coses.

No entenc per què va haver de canviar tot plegat. No entenc per què tothom es va posar tan idiota amb segons quines coses.

Bé, en realitat sí que ho entenc: per l'Auggie Pullman. Així que va aparèixer ell, les coses van deixar de ser com sempre. Abans tot era molt normal. I ara s'ha enredat tot de mala manera. I és per culpa seva.

I del senyor Culet. De fet, el culpable de tot més aviat és el senyor Culet.

La trucada

Me'n recordo que la mare es va prendre la trucada del senyor Culet com si fos qui sap què. Aquell dia es va passar tota l'hora de sopar vinga a dir-me que quin gran honor que era. El director de secundària ens havia trucat a casa per preguntar si podia fer de company de benvinguda d'un nen nou a l'escola. Ostres! Quina gran notícia! La mare es comportava com si m'haguessin donat un Òscar o alguna cosa així. Deia que això volia dir que l'escola sabia distingir els nens que eren realment «especials», i això ella ho trobava genial. La mare i el senyor Culet encara no es coneixien personalment, perquè ell era director de secundària i jo encara estava a primària, però la mare no parava de dir que que agradable que havia sigut per telèfon.

La mare sempre ha sigut dels que remenen les cireres, a l'escola. Està ficada en allò del consell escolar, que no sé què és però que es veu que és molt important. Es passa la vida presentant-se de voluntària per fer coses, a més. Per exemple, sempre ha sigut la delegada de tots els cursos que he fet a la Beecher. Sempre. Fa moltes coses, per l'escola.

El cas és que el dia que se suposava que havia de fer de company de benvinguda em va deixar davant de l'edifici de secundària. Em volia acompanyar a dins, però li vaig

dir «Mare, que és secundària!», i va captar la indirecta i va arrencar abans que entrés a l'edifici.

La Charlotte Cody i el Jack Will ja eren al vestíbul principal, i ens vam dir hola. El Jack i jo vam fer el nostre xoca-la de col·legues i vam dir hola al guarda jurat. Llavors vam pujar cap al despatx del senyor Culet. Era molt estrany anar per l'escola quan no hi havia ningú.

–Tio, podríem anar amb monopatí per aquí dins i ningú se n'adonaria! –li vaig dir al Jack, corrent i lliscant pel terra súper llis del passadís quan el guarda de seguretat ja no ens podia veure.

–Ostres, és veritat! –va dir el Jack, però em vaig adonar que com més ens acostàvem al despatx del senyor Culet, més silenciós estava. Gairebé semblava que estigués a punt de vomitar i tot.

Quan vam arribar a l'escala, es va aturar en sec.

–No ho vull fer –va dir.

Em vaig aturar al seu costat. La Charlotte ja era a dalt.

–Vinga! –va dir.

–Tu no ens manes! –vaig respondre.

Va remenar el cap i va girar els ulls en blanc. Jo em vaig posar a riure i li vaig clavar un cop de colze al Jack. Ens encantava fer-li la punyeta a la Charlotte Cody. Era sempre tan repel·lent!

–Tot això no mola gens –va dir el Jack passant-se la mà per la cara.

–¿El què, no mola gens? –vaig preguntar jo.

–¿Tu saps qui és, aquest nen nou? –em va preguntar.

Jo vaig fer que no amb el cap.

–Tu sí que saps qui és, ¿oi? –va preguntar-li a la Charlotte mirant cap a dalt.

La Charlotte va baixar cap a nosaltres.

–Em sembla que sí –va dir. Va fer una cara com si acabés de tastar alguna cosa molt dolenta.

El Jack va remenar el cap i després es va donar tres cops al front amb el palmell de la mà.

–Que burro que sóc d’haver dit que sí! –va dir serrant les dents.

–Ei, un moment, ¿es pot saber qui és? –vaig preguntar empenyent-li l’espatlla perquè em mirés.

–És aquell nen que es diu August –em va dir–. Sí, home, aquell que té aquella cara.

Jo no tenia ni idea de qui volia dir.

–¿T’estàs quedant amb mi o què? –em va preguntar el Jack–. ¿No l’has vist mai, aquest nen? Viu al barri. De vegades baixa al parc. Segur que l’has vist algun cop. Si l’ha vist tothom!

–No viu en aquest barri –va replicar la Charlotte.

–No ni poc! –va respondre el Jack, impacient.

–Volia dir el Julian! No viu per aquesta zona! –va etzibar-li la Charlotte, igual d’impacient que ell.

–¿I això què hi té a veure? –vaig dir jo.

–És igual –em va interrompre el Jack–. Tant és, això. Creu-me, tio, no has vist una cosa així en ta vida.

–Jack, sisplau, no siguis cruel –va dir la Charlotte–. Això no està bé.

–No sóc cruel! –es va defensar el Jack–. Només expli-co les coses tal com són.

–¿Però quin aspecte té, exactament? –vaig preguntar.

El Jack no em va contestar. Es va aquedar allà palplantat fent que no amb el cap. Llavors vaig mirar la Charlotte, que va arrufar les celles.

–Ja ho veuràs tu mateix –va dir–. Va, som-hi.

Va girar cua, va pujar escales amunt i va tirar cap al despatx del senyor Culet.

–Va, som-hi! –li vaig dir al Jack imitant perfectament la Charlotte. Em pensava que es petaria de riure, però no.

–Jack! Va, tio! –li vaig dir.

Vaig fer veure que li clavava una bona bufetada a la cara. Almenys això sí que el va fer riure una mica, i s’hi va tornar amb un cop de puny a càmera lenta. Aleshores vam començar aquell joc d’intentar pegar-li a l’altre a les costelles.

–Vinga, nois! –va fer-nos la Charlotte des del capdamunt de l’escala. Havia tornat enrere a buscar-nos.

–Vinga, nois! –li vaig xiuxiuejar al Jack, i aquest cop sí que va riure una mica.

Però així que vam girar per agafar el passadís i vam arribar al despatx del senyor Culet, ens vam posar tots molt seriosos.

Hi vam entrar i la senyora García ens va dir que ens esperéssim al despatx de la infermera Molly, una petita habitació que hi havia al costat del despatx del senyor Culet. Mentre esperàvem no ens vam dir ni mitja paraula. A mi em va costar resistir a la temptació de fer un globus amb els guants de làtex que hi havia en una capsula, al costat de la llitera, tot i que sé que els hauria fet riure a tots dos.